

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Nap előtt sötét kalap

Hányszor gondoltad végig,
mi volt, mi elszakított?
legyen – növesszed édig –
kívüled, isteni ok.
Mi volt, mi elszakított?

Sem előre, sem hátra,
térdig, derékig fűben,
ébredésért kiáltva
vergődsz halálra hülten.
Térdig, derékig fűben.

Ott van kertetek sarka,
hol az akác kitérdel:
ne menj, ne indulj arra,
utad végképp ne vétsd el!
Ím az akác kitérdel.

S minek fordulnál hátra,
lássad a házat, mi nincs?
s tudod jól, babona fog:
ne tekints hátra, ne ints!
Lássad a házat, mi nincs?

Harmatos fűben gázolsz,
taposol puha gyöngyöt,
sípcsontod fázik, virrad,
emlékezésed felnyög.
Taposol puha gyöngyöt.

Csikorgatod a fogad,
éber vagy álmodban is,
világod be nem fogad,
neked sem kell, mert hamis.
Éber vagy álmodban is.

Sírsz, már majdnem felébredsz,
gáncsol a fű, de szaladsz,
valahol autó fékez
sikít, mint herélt malac.
Gáncsol a fű, de szaladsz.

Szemed még ösvényt keres,
nem jártak húsz éve itt,
hideg az ég is, veres,
hízolja rubinjait.
Nem jártak húsz éve itt.

Veritéked felissza,
szomjas, lázas a lélek:
űzötten ide vissza
épen már sosem tér meg.
Szomjas, lázas a lélek.

Sírjából csak a gazda,
ki fölkel s jussát kéri,
csörtet búzába, gazba,
birtokát láncsal méri.
Fölkél és jussát kéri.

S látod, az égbolt alatt,
Nap előtt sötét kalap,
nagyapád hajol föled,
szavai nem hangzanak.
Nap előtt sötét kalap.

Takarom térdem

*Férfiember, én,
tenyeremmel takarom
térdem: szemérmem.*

*Négy évszak színei fölött,
füstbe szürkült arccal,
tanyán, vonaton, városokban,
asztalomon a téttel, forint-
törmelék napjaimmal,
rettenetesen hosszú
életemmel –*

*Vírrad, kocsmába
süt be a Nap: nincs ennél
reménytelenebb.*

*Tevés-vevésbe tébolyított
emberiség, aj szegény,
sem erőd, sem időd, megüld,
megünnepeld
utolsó ezer éved.*

*Nem gombolom be
ingem, még hiányosak
fent a csillagok.*

*Kacag, kacag a cipzár, bennem is,
bokádig ejti hullámozó szoknyád,
kilépsz zöld gyűrűjéből
a partra, de ölelésem
egyenlítőjén kusza dzsungel rejt,
elfed előlem, hát új, kamaszos
terveket szövök keresésedre
vadul –*

*Talpatlan köd áll
vasbeton tornácomon,
fázik a lámpa.*

*Nincs meg a kert,
elporladtak határai,
de kapuja sarka, régi helyén,
esthajnalcsillag
csikorog.*

*Akác őrzi a
házat, mint a vén, tiszte
hát bólintani.*

